

Arrest

nr. 113 727 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *“dat behoudens vergissing op 18 juni 2013 werd betekend”* (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MONDEN, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 december 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 28 december 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 februari 2012, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekende zending van 13 maart 2012 ter kennis gebracht.

1.4. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 2 april 2012, een aanvraag in om in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nr. 82 096 van 31 mei 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 21 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 31 oktober 2012 om de beslissingen van 21 juni 2012 in te trekken.

1.8. Op 4 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partij op 18 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[S. D.] [...]

[S.A.]

+ 2 kinderen

nationaliteit: Kirgizstan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe

behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Een bevel om het grondgebied te verlaten van een niet nader bepaalde datum vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat uit de hem voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker op 18 juni 2013 enig bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker voegt ook geen op die datum ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten bij zijn verzoekschrift, zodat niet blijkt dat deze beslissing bestaat. Verzoeker brengt slechts een stuk aan waaruit kan worden afgeleid dat hem op 9 juli 2012 het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe op 21 juni 2012 werd beslist werd betekend. Deze beslissing werd evenwel op 31 oktober 2012 door verweerder ingetrokken en bestaat derhalve niet langer.

Een beroep tegen een niet bestaande beslissing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Il apparaît à l'évidence que la décision entreprise et l'avis du médecin [B.] n'ont, à aucun moment, examiné la possibilité, pour les requérants, d'obtenir des soins dans leur pays d'origine.

L'épouse du requérant est ouzbèke.

Selon Médecins sans Frontières (informations publiées sur internet en date du 22.7.2010), il existe des problèmes d'accès aux soins pour certaines minorités ethniques.

Ainsi, selon un responsable des programmes MSF, « chaque jour, dans nos cliniques mobiles et dans les structures de santé avec lesquelles nous travaillons, nos équipes médicales traitent des patients ayant été sévèrement battus et portant même des traces de torture. De nombreuses personnes, en particulier celles appartenant à la communauté ouzbèke de Och, ne vont pas dans les hôpitaux de peur d'être arrêtées.... Dans ce climat de peur et de profonde défiance entre les communautés ouzbèke et kirghize, l'accès aux soins est toujours très préoccupant en raison de la présence de personnes armées à l'intérieur et aux alentours de certaines structures de santé ».

D'autres informations émanant de l'ONU en date du 3.11.2010 font état d'importants affrontements interethniques en juin 2010 « Entre Kirghizes et membres de la minorité ouzbèke » qui se sont soldés par la mort de 371 personnes.

A aucun moment, la décision entreprise n'examine si, compte tenu de l'origine ouzbèke de Mme [S.], il existe la moindre chance d'accès aux soins pour le requérant.

Dans cette mesure, la décision ne paraît pas adéquatement motivée.

Elle viole en outre l'art. 9 ter, dès lors que c'est à tort que la décision semble conclure qu'il n'y aurait pas de traitements inhumain ou dégradant à procéder au renvoi du requérant dans son pays d'origine où manifestement, il n'existe aucune possibilité d'accès aux soins.

D'autre côté, et quoi que la décision soit: difficilement compréhensible dans la mesure où elle est rédigée en néerlandais, il semble que le médecin de l'Office des Etrangers veuille exclure toute maladie psychiatrique comme pouvant entraîner un risque pour la vie et l'intégrité physique de la personne malade.

Indépendamment de la question de savoir si les soins sont disponibles dans le pays d'origine -ce qui n'est pas le cas-, il fallait se poser la question de savoir si en refusant l'autorisation de séjour médicale, ce qui implique un retour forcé au pays d'origine, le requérant ne serait pas susceptible d'un traitement inhumain ou dégradant par l'aggravation de sa maladie et donc l'atteinte à l'intégrité physique qui pourrait en résulter.

A aucun moment le médecin ni l'Office des Etrangers ne paraissent avoir examiné cette problématique.”

4.1.2.1. De Raad dient te duiden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt en op basis waarvan hij verzocht tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk. In het advies van de ambtenaar-geneesheer

waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig, zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.1.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker in eerste instantie dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat zijn echtgenote van Oezbeekse origine is en dat er, gelet op het feit dat er interetnische spanningen bestaan tussen de Kirgiezen en de Oezbeekse minderheid in Kirgizië, dus geen kans bestaat dat hij toegang zal krijgen tot medische zorgen in dat land.

Los van het feit verzoeker niet toelicht op welke wijze uit het feit dat zijn echtgenote tot een etnische minderheid behoort in zijn land van herkomst zou kunnen worden afgeleid dat hij, die niet tot deze etnische minderheid behoort, geen toegang zou kunnen krijgen tot bepaalde medische zorgen dient te worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer die door verweerder werd aangesteld oordeelde dat de gezondheidsproblemen waarnaar verzoeker verwees, zo deze al bestaan, geen behandeling vereisen, zodat verzoekers betoog niet dienstig is.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verweerder geenszins de verplichting oplegt om in alle gevallen te onderzoeken of bepaalde vormen van medische zorgverstrekking in een bepaald land beschikbaar en toegankelijk zijn. Voormelde wetsbepaling vereist slechts dat wordt nagegaan of een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Aan deze verplichting werd voldaan. Indien een controle-arts vaststelt dat een door een vreemdeling aangevoerde gezondheidsproblematiek zelfs onbehandeld geen gevaar oplevert voor het leven of de fysieke integriteit van deze vreemdeling en geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden kunnen worden verstrekt, dan dient hij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgverlening in het land van de betrokken vreemdeling niet nader te onderzoeken.

De stelling dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze elke psychiatrische aandoening lijkt te willen uitsluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet mist voorts feitelijke grondslag.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“La notification d'un ordre de quitter le territoire et le refus d'autorisation de séjour sollicitée pour raisons médicales paraissent à l'évidence violer l'art. 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

En effet, à partir du moment où il existe une quasi certitude, en tout état de cause des risques extrêmement importants, que les requérants ne puissent accéder aux soins ordinaires dans leur pays d'origine, notamment pour des raisons de discrimination ethniques, la Belgique se rendrait coupable d'un traitement inhumain et/ou dégradant si elle forçait les requérants à devoir abandonner les soins suivis actuellement en Belgique pour retourner dans leur pays d'origine.

Les informations précitées relativement au premier moyen font apparaître les risques réels qu'un couple, dont l'un des époux est d'origine ouzbèke, subirait s'il devait retourner au Kirghizistan.”

4.2.2. Er dient te worden benadrukt dat in verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd slechts wordt verwezen naar medische problemen waarmee verzoeker wordt geconfronteerd en dat er in deze aanvraag geen melding wordt gemaakt van enige gezondheidsproblematiek met betrekking tot zijn echtgenote. Verweerder diende de medische situatie van verzoekers echtgenote – waarvan niet blijkt dat deze medische zorgen vereist – dus niet bij het nemen van de eerste bestreden beslissing te betrekken. Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet laat verweerder enkel toe om een verblijfs-machtiging toe te staan aan een vreemdeling die een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en niet aan diens familieleden of kennissen die zelf geen gezondheidsproblemen aantonen.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet daarnaast worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer onderzocht of het ontbreken van een medische behandeling voor verzoekers medische problematiek aanleiding kon geven tot de vaststelling dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie zou kunnen terechtkomen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en deze arts oordeelde dat dit niet het geval was. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze arts heeft nagelaten enig dienstig stuk bij zijn evaluatie te betrekken of dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt. Zijn uiteenzetting laat bijgevolg niet toe te besluiten dat verweerder de bepalingen van artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 120 van de code van geneeskundige plichtenleer en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Hij stelt tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Il paraît évident que lorsque le législateur confie à des médecins le soin de vérifier si une demande d'autorisation pour raison médicale est justifiée, il entend que ce médecin examine la personne malade.

En l'espèce, il n'y a eu aucun examen médical de la part du médecin de l'Office des Etrangers qui semble balayer d'un revers de la main les indications figurait aux certificats médicaux produits par le requérant.

Il n'est pas conforme au principe de bonne administration de refuser une demande d'autorisation médicale sans même faire examiner la personne concernée.

L'Administration a un devoir d'accomplir sa mission avec tout le sérieux et la diligence qui lui incombe. Il est évident que, en s'abstenant d'examiner le requérant, le médecin de l'Office des Etrangers et l'Office des Etrangers qui s'approprie sa décision ont violé le principe de bonne administration.

Par ailleurs, tout médecin amené à accomplir une mesure d'expertise a l'obligation déontologique d'examiner la personne concernée par application des dispositions du Code de Déontologie médicale et en particulier, l'art 120.

Ces dispositions sont d'ordre public.

On ne conçoit pas qu'un médecin amené à devoir donner un avis -ce qui constitue une mission grave et essentielle- se passe d'un examen de la personne concernée.

Il apparaît donc qu'il y a eu violation du principe de bonne administration et du Code de Déontologie médicale.”

4.3.2.1. Waar verzoeker verwijst naar artikel 120 van de code van geneeskundige plichtenleer moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze code bindende rechtsregels omvat. Het gegeven dat een

bestuurlijke beslissing zou zijn genomen met miskenning van een regel van de deontologische plichtenleer van een beroepsgroep laat derhalve op zich niet toe te concluderen dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Tevens moet worden gesteld dat artikel 120 van de code van geneeskundige plichtenleer luidt als volgt:

“De onder artikel 119 bedoelde artsen die voormelde functies geregeld uitoefenen, moeten hun uitoefeningsvoorwaarden doen vastleggen in een geschreven contract of statuut dat vooraf moet worden voorgelegd aan de raad van de Orde van de provincie waar zij zijn ingeschreven tenzij hun opdracht door de wet of door een gerechtelijke beslissing werd vastgelegd.”

De bewering van verzoeker dat uit artikel 120 van de code van geneeskundige plichtenleer kan worden afgeleid dat een controlearts of een adviserend arts de verplichting heeft om steeds zelf de persoon omtrent dewelke hij een medisch advies dient te verstrekken aan een medisch onderzoek dient te onderwerpen vindt bijgevolg geen steun in de tekst van voormeld artikel.

Daarenboven moet worden gesteld dat in 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer slechts “zo nodig” een vreemdeling die op medische gronden verzoekt om tot een verblijf te worden toegelaten zelf dient te onderzoeken. De wetgever heeft dus niet in een verplichting voorzien en verzoeker toont niet aan dat er redenen waren die er de ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak hadden dienen toe te brengen een dergelijk onderzoek nodig te achten.

4.3.2.2. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer door louter op basis van een doorgedreven onderzoek van de medische verslagen die werden aangebracht een advies te verstrekken het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. Van een vreemdeling die een aanvraag indient om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd mag immers worden verwacht hij medische verslagen aanbrengt waarin alle nuttige gegevens kunnen worden teruggevonden, zodat een onderzoek van deze stukken in beginsel kan volstaan om te concluderen of hij lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

4.3.2.3. Evenmin kan op basis van verzoekers uiteenzetting worden vastgesteld dat verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer, op basis van wiens advies de eerste bestreden beslissing werd genomen, zijn bevoegdheden heeft overschreden.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK